

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

**AKADEMIA
SZTABU GENERALNEGO**
IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

JAWNE
~~POUCIENIE~~

Egz. nr1

Gen. bryg. pil. dr Zdzisław ŻARSKI

**PROBLEMY WSPÓŁCZESNEJ OPK
WYMAGAJĄCE REALIZACJI
W PROCESIE DYDAKTYCZNO-NAUKOWYM
WYDZIAŁU WOJSK LOTNICZYCH I OPK**

Referat

49566

WARSZAWA STYCZEŃ 1979

**AKADEMIA
SZTABU GENERALNEGO**
IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

JAWNE
~~POUFNE~~

Egz. nr1

Gen. bryg. pll. dr Zdzisław ŻARSKI

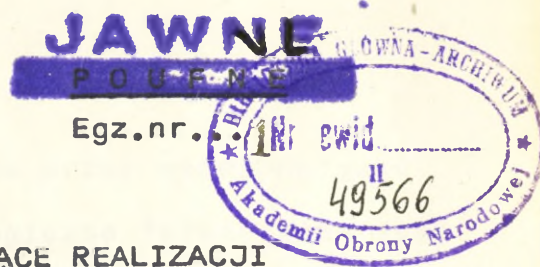
**PROBLEMY WSPÓŁCZESNEJ OPK
WYMAGAJĄCE REALIZACJI
W PROCESIE DYDAKTYCZNO-NAUKOWYM
WYDZIAŁU WOJSK LOTNICZYCH I OPK**

Referat

49566

Prekias, -
prot. 1 z dn. 2.01.94
dy -

PROBLEMY WSPÓŁCZESNEJ OPK WYMAGAJĄCE REALIZACJI
W PROCESIE DYDAKTYCZNO-NAUKOWYM WYDZIAŁU WOJSK LOTNICZYCH I OPK

Na dzisiejszej konferencji naukowo-dydaktycznej omówimy tylko niektóre ważniejsze problemy współczesnej OPK, które powinny jak najszybciej znaleźć miejsce w naszej pracy naukowo-badawczej i szkoleniu słuchaczy. W swoim wystąpieniu omówię zagrożenie powietrzne naszego kraju oraz możliwości jego odpięcia, a także wynikające stąd wnioski dla naszej pracy naukowo-dydaktycznej.

Proszę oficerów! - dzięki uporczywym pokojowym wysiłkom Związku Radzieckiego, a także Polski i innych krajów socjalistycznych, dzięki nieustannej determinacji obrony naszej socjalistycznej koalicji, zapoczątkowany został proces odprężenia. Na współczesnym etapie największe dla niego zagrożenie stanowi polityka militarna imperializmu. Byłoby przy tym uproszczeniem, krótkowzrocznością oceniać ją tylko według bieżącej sytuacji, czy aktualnych realiów. Poczucie odpowiedzialności, a w tym gorzkie doświadczenia historyczne nakazują przewidywać wnikliwie, oceniać perspektywicznie i prognostycznie. Wiele bowiem wskazuje, iż obecne przyspieszenie zbrojeń ma charakter nieincydentalny, doraźny, lecz, że jest to niestety raczej niebezpieczna długofalowa tendencja. Otóż w krajach kapitalistycznych zwłaszcza w ostatnich latach narasta wręcz obsesyjna propaganda zmierzająca do stworzenia swoistej psychozy zagrożenia.

nia ze strony państw UW. To inspirowane przez wszechpotężne kompleksy militarno-przemysłowe strategiczne fałszerstwo jest swego rodzaju zasłoną dymną, która ma rehabilitować, a przede wszystkim ułatwić własną intensyfikację zbrojeń. O długofalowości zamiarów potencjalnych przeciwników dobitnie również świadczy przyjęty w roku bieżącym przez Radę NATO plan rozwoju sił zbrojnych do 1995 roku.

Wprowadzenie szeregu nowych różnorodnych typów uzbrojenia i sprzętu spowoduje konkretne konsekwencje dotyczące sposobów prowadzenia wojny i walki, będzie miało między innymi zasadniczy wpływ na dalsze doskonalenie, organizację i wykorzystanie obrony powietrznej kraju.

Przechodząc teraz do merytorycznej strony problemu, rozpocznę od roli i znaczenia współczesnej OPK w systemie obronnym państwa i koalicji. Jest to problem o charakterze doktrynalnym i stąd też niezwykle ważny z punktu widzenia budowy całego systemu obronnego państwa i koalicji. Każde państwo dąży do posiadania takich środków walki i wojsk, które dawałyby największe gwarancje uzyskania powodzenia w przyszłych konfliktach zbrojnych i odpowiadały jego dążeniom politycznym.

Znane nam są z przeszłości skrajne poglądy na kierunki rozwoju środków walki i wojsk. Znany jest nam okres mody na lotnictwo, a następnie na rakiety. Historia jednak wykazała, że nadmierny rozwój jednych broni, kosztem drugich nie jest rozwiązaniem najlepszym. Potwierdza się więc słuszność naszej teorii marksistowsko-leninowskiej, że wszystkie siły i środki powinny być rozwijane we właściwych proporcjach i umiejętnie, w ścisłym współdziałaniu wykorzystane w walce.

Jakie jest nasze współczesne spojrzenie na rolę i miejsce OPK w systemie obronnym państwa i koalicji? Wiadomym jest, że podstawowym przeznaczeniem i jednocześnie zadaniem OPK jest obrona najważniejszych obiektów przed rozpoznaniem i uderzeniami z powietrza. Wiadomym tej jest, że zadanie to wykonywane jest również przez inne rodzaje sił zbrojnych, zwłaszcza przez lotnictwo i wojska raketowe, które w ramach swych operacji i uderzeń niszczą ŚNP przeciwnika jeszcze przed ich startem. Dlatego też działania wojsk OPK integrują się z działaniami innych rodzajów sił zbrojnych, prowadzącymi walkę - w szerokim znaczeniu - o panowanie w powietrzu i przewagę jądrową.

Chociaż niszczenie ŚNP na ziemi i morzu, jeszcze przed ich startem, umożliwia obecnie osiągnięcie panowania w powietrzu w stopniu najwyższym /przykłady z II wojny światowej i na Bliskim Wschodzie/, to jednak istnieje nadal konieczność posiadania dostatecznie silnej obrony powietrznej, bowiem nie ma na dziś dostatecznych gwarancji, zwłaszcza dla naszego teatru wojny, że uda się zlikwidować zagrożenie powietrzne u jego źródeł bronią ofensywną. Należy przewidywać, że zawsze część ŚNP ocaleje i będzie mogła wykonać uderzenia, co w warunkach posiadania broni jądrowej daje szansę zadania dotkliwego ciosu. Dlatego też nie należy oczekiwać, aby obecnie i w dającej się przewidzieć perspektywie OPK traciła na znaczeniu. Jej rola i znaczenie zawsze będą warunkowane stopniem zagrożenia z powietrza, a obecnie również z przestrzeni kosmicznej.

Jakie więc istnieje zagrożenie powietrzne dla państw naszej wspólnoty, w tym również dla naszego kraju? Z miarodajnych źródeł wiadomym nam jest, że nasi potencjalni przeciwnicy

intensywnie doskonala swoje środki napadu powietrznego, wykorzystując w maksymalnym stopniu w tym celu osiągnięcia współczesnej nauki i techniki. Świadcami jesteśmy produkcji nowoczesnych samolotów i środków rażenia, zwłaszcza rakiet i bomb. Zachodni zakładają, że na skutek wprowadzenia do uzbrojenia nowoczesnych samolotów typu F-111, F-14, F-15, F-16, F-18, A-10, "Tornado" i innych oraz wyposażenia ich w nowe pociski raketowe /w tym Cruise/ i bomby oraz w doskonalsze systemy nawigacyjno-bombardierskie i środki walki radioelektronicznej pozwoli im zwiększyć skuteczność działania o około 40 %, przy zachowaniu stanu liczebnego samolotów na obecnym poziomie. Dzięki nowej technice wyraźnie wzrastają możliwości lotnictwa przeciwnika w zakresie głębokości bojowego oddziaływania, skuteczności niszczenia obiektów i pokonywania silnej obrony powietrznej. W związku z tym wzrastają możliwości przeciwnika w zakresie liczby jednocześnie atakowanych obiektów, zwłaszcza punktowych. Duże szanse przetrwania samolotów przeciwnika podczas pokonywania obrony powietrznej umożliwia wykonywanie nalotów na bardzo małych wysokościach, stosowanie intensywnych zakłóceń radioelektronicznych, odpalenie pocisków raketowych "powietrze-ziemia" przed rubieży ognia wojsk raketowych OPK, szerokie korzystanie z systemu AWACS w zakresie ostrzegania grup uderzeniowych o zagrożeniu ich przez nasze samoloty myśliwskie, a także niszczenie i obezwładnianie sił i środków naszej obrony powietrznej. Do obezwładniania naszego systemu radiolokacyjnego przeciwnik może szeroko stosować samonaprowadzające pociski na podczerwień typu "STANDART ARM".

Problemy walki radioelektronicznej nabrały obecnie znaczenia strategicznego. Amerykanie uważają, że wyposażenie lotnictwa

w środki zakłóceń radioelektronicznych może zmniejszyć jego straty podczas pokonywania obrony powietrznej 4-5 krotnie. Dlatego też 80 % z funduszy przeznaczonych na walkę radioelektroniczną, wydzielają na wyposażenie samolotów i aparatów kosmicznych w środki zakłóceń radioelektronicznych. Już obecnie można przyjąć, że każdy samolot bojowy przeciwnika, pojawiający się nad naszym krajem będzie wyposażony w nowoczesną aparaturę wytwarzania silnych, aktywnych zakłóceń.

Jakiego należy oczekiwać użycia i taktyki działania sił powietrznych na naszym teatrze w początkowym okresie wojny?

Z materiałów teoretycznych i ćwiczeń państw NATO wynika, że w pierwszym okresie wojny zasadniczy wysiłek lotnictwa zamierzają oni skupić na walce o panowanie w powietrzu. Zatem należy przewidywać, że w ramach pierwszych zmasowanych nalotów głównymi obiektami uderzeń będą lotniska wojsk lotniczych i OPK, stanowiska ogniowe wojsk raketowych i pozycje wojsk radiotechnicznych, jak również stanowiska dowodzenia.

Wyjątkowo trudnej i skomplikowanej dla wojsk obrony powietrznej naszego kraju sytuacji należy oczekiwać w wypadku wykonywania przez przeciwnika uderzenia uprzedzającego, z zaskoczenia. Do odparcia takiego właśnie uderzenia wojska OP naszego kraju powinny być zawczasu przygotowywane.

Czym może się charakteryzować pierwsze zmasowane uderzenie lotnicze przeciwnika, będące jednocześnie rozpoczęciem działań wojennych?

Przede wszystkim będzie się ono charakteryzowało dużym rozmachem przestrzennym, maksymalną ilością zaangażowanych sił

i zdecydowanym celem działania oraz stosowaniem różnorodnych forteli, dezorientujących dowództwa i sztaby wojsk obrony powietrznej. W warunkach naszego teatru działań wojennych należy oczekiwać, że przeciwnik w ramach pierwszego zmasowanego uderzenia użyje tylko część sił na obiekty znajdujące się na terytorium Polski. Z analizy celów i zadań pierwszego zmasowanego uderzenia można wnioskować, że obiektami tymi będzie głównie lotnictwo bazujące w zachodnich i północnych rejonach naszego kraju. Głównymi kierunkami nalotów będą niewątpliwie: północny - od morza; południowo-zachodni - od styku granicznego NRD-Czechosłowacja /teren górzysty/ i zachodni - najkrótsze trasy dolotu do obiektów uderzeń. Biorąc jednak pod uwagę duże możliwości manewrowe lotnictwa przeciwnika nie należy zbyt szablonowo oceniać poszczególnych kierunków. Jeśli przeciwnik uzna, że uda mu się w wystarczającym stopniu obezwładnić obronę powietrzną na terytorium NRD - być może tylko na określonych kierunkach - w korytarzach - to główne siły uderzeniowe na obiekty naszego kraju może użyć przede wszystkim z kierunku zachodniego, bowiem czas dolotu do naszych lotnisk z tego kierunku jest najkrótszy. Daje to przeciwnikowi większe szanse zaskoczenia naszych samolotów na lotniskach. O tym, że nie należy szablonowo traktować poszczególnych kierunków operacyjno-powietrznych uczy doświadczenie wojny egipsko-izraelskiej w 1967 r. Egipcjanie oczekiwali uderzeń lotnictwa izraelskiego ze wschodu, a Izraelczycy wykonali uderzenie z zachodu, uzyskując zaskoczenie i zdecydowane rezultaty pierwszego uderzenia.

Operacyjne ugrupowanie lotnictwa przeciwnika w zmasowanym uderzeniu może składać się z kilku rzutów. Najczęściej spotyka-

nym wariantem jest ugrupowanie składające się z dwóch rzutów lotnictwa taktycznego: rzut pierwszy - zabezpieczenia i rzut drugi uderzeniowy oraz trzeciego rzutu uderzeniowego, składającego się z lotnictwa strategicznego.

Zadaniem rzutu zabezpieczenia będzie niewątpliwie obezwładnienie systemu OP i wyczerpanie jej sił oraz tym samym stworzenia bezpiecznych warunków do wykonania zadań przez rzuty uderzeniowe /siły główne/.

Można przytoczyć przykład prowokowania do wcześniejszego użycia LM OP przez rzut zabezpieczenia podczas wykonywania zmasowanego uderzenia na Londyn przez lotnictwo hitlerowskie w dniu 15 września 1940 r. Niemcy od godziny 9.00 do 12.00 /do czasu uderzeń głównych sił/ próbowali wciągnąć angielskie LM do walki z rzutem zabezpieczenia.

Ugrupowanie bojowe w poszczególnych rzutach będzie dość skomplikowane. Najczęściej będzie się ono składać z grup uderzeniowych, grup osłony przed lotnictwem myśliwskim, grup obezwładnienia wojsk raketowych i systemu dowodzenia, a także z grup specjalnych do stosowania zakłóceń radioelektronicznych. Poza tym przeciwnik zwiększa stale skalę ćwiczebnego trenowania samodzielnej operacji powietrznej, np. nowością w tym względzie zademonstrowaną ostatnio w ćwiczeniu "Gold Fire", było użycie po raz pierwszy na SE TDW samolotów B-52 amerykańskiego lotnictwa strategicznego /do uderzeń środkami konwencjonalnymi, ewentualnie pociskami "Cruise"/.

Z analizy tendencji, rozwojowych lotnictwa naszych prawdopodobnych przeciwników i koncepcji jego użycia wpływają bardzo

istotne wnioski dla założeń organizacyjnych i taktyczno-operacyjnych obrony powietrznej naszego kraju. Przede wszystkim widzimy, że będziemy mieli do czynienia z silnym i nowoczesnym, głównie taktycznym lotnictwem przeciwnika, że podstawowy ciężar walki z zmasowanymi uderzeniami lotnictwa przeciwnika przypadnie korpusom pierwszorzutowym - drugiemu i trzeciemu, że walka prowadzona będzie w niezwykle trudnych warunkach, głównie na małych wysokościach i w intensywnych zakłóceniach radioelektronicznych. W związku z tym naszą obronę powietrzną musi cechować wysoki stopień gotowości bojowej, to jest zdolność do natychmiastowego odparcia zaskakującego uderzenia przeciwnika zarówno siłami dyżurnymi, jak i siłami głównymi. Nasza obrona powietrzna powinna być również odporna na przeciwdziałanie radioelektroniczne i ogniowe przeciwnika.

W tym zakresie - w świetle doświadczeń wojny wietnamskiej i na Bliskim Wschodzie - zrobiono u nas bardzo dużo. Przede wszystkim wojska OPK mają doskonałe ukrycia i maskowanie. Nasz system radioelektroniczny również w znacznym stopniu został uodporniony na zakłócenia radioelektroniczne dzięki wprowadzeniu nowych stacji radiolokacyjnych i środków łączności oraz dzięki posiadaniu skrytych radiolokacyjnych posterunków. Słuszne też są nasze dążenia do posiadania skrytego, rezerwowego systemu dowodzenia, budowy pozornego systemu radiolokacyjnego i dowodzenia oraz pozycji ogniowych w wojskach raketowych OPK, a także pozornych stoisk samolotów na lotniskach.

Trzeba sobie jednak zdawać sprawę, że realizacja takich przedsięwzięć jest niezwykle kosztowna. Przy czym w obecnych

warunkach pokojowych wiele z tych przedsięwzięć może szybko ulegać dekonspiracji, ze względu na duże możliwości współczesnego wywiadu.

W świetle technicznego rozwoju środków napadu powietrznego, wymagane będzie wyposażenie naszych wojsk OPK w bardziej doskonałe i skuteczniejsze środki walki. Dotyczy to zarówno lotnictwa myśliwskiego, jak i wojsk raketowych OPK. Wprowadzenie do uzbrojenia lotnictwa myśliwskiego samolotu bojowego MiG-23 lub o jeszcze wyższych parametrach, a do wojsk raketowych przeciwlotniczych zestawów o dużym zasięgu - do 160-200 km, zdolnych do niszczenia samolotów przeciwnika w przedziałach wszystkich wysokości i w zakłóceniach, zwiększy możliwości OP i będzie wymagało jednocześnie wprowadzenia istotnych zmian w poglądach na użycie lotnictwa myśliwskiego i wojsk raketowych. Już obecnie można przewidywać, że lotnictwo myśliwskie będzie środkiem walki głównie w ręku wyższych szczebli dowodzenia: korpusu OPK i szczebla centralnego. Powstanie konieczność bardziej manewrowego wykorzystania wojsk raketowych, wyposażonych w przeciwlotnicze zestawy małego i średniego zasięgu. Dalsze, stacjonarne ich wykorzystywanie w bezpośredniej obronie powietrznej obiektów, w warunkach szerokiego stosowania przez przeciwnika rakiet "powietrze-ziemia" o dużym zasięgu, może doprowadzić do eliminowania ich z walki. W okresie drugiej wojny światowej podobnie eliminowano z walki artylerię przeciwlotniczą, zwiększając wysokość działania lotnictwa.

Posiadanie w systemie obrony powietrznej nowoczesnych środków walki, nawet w dostatecznej ilości, jest tylko jednym z ważnych warunków do uzyskania powodzenia w walce z przeciwnikiem

powietrznym. Największe jednak znaczenie ma odpowiednie wyszkolenie bojowe i operacyjno-taktyczne dowództw i sztabów oraz bezpośrednich użytkowników tych środków walki. A więc może tutaj zadecydować wyższość myśli operacyjnej i dowódczego przygotowania oficerów.

Odparcie, zwłaszcza pierwszego zmasowanego uderzenia lotniczego może mieć decydujące znaczenie dla dalszej walki z lotnictwem przeciwnika. Dlatego też ranga tej walki, we współczesnych warunkach, nabiera znaczenia strategicznego. W związku z tym, jak już wcześniej wspomniałem, wojska OPK powinny być zawczasu przygotowywane do odparcia takiego uderzenia. Powinny posiadać odpowiednie plany i być trenowane w ich realizacji.

Ponieważ przeciwnik powietrzny posiada inicjatywę i on właściwie wybiera dla siebie najkorzystniejszy wariant zmasowanego uderzenia i czas jego realizacji, to dowództwa i sztaby wojsk OPK powinny posiadać własne plany również w kilku wariantach. Decyzja o realizacji danego wariantu powinna być ostatecznie powzięta w wyniku oceny bieżącej sytuacji powietrznej. Taka metoda postępowania zwiększa szanse terminowego i zgranego zadziałania wojsk OPK w warunkach wyraźnego deficytu czasu. W związku z tym olbrzymia rola przypada organom rozpoznawczym, które powinny na czas dokonać oceny nieprzyjaciela powietrznego oraz zameldować swym dowódcom uzasadnione wnioski i propozycje.

W toku odpierania zmasowanego nalotu należy skupiać główny wysiłek na niszczeniu grup uderzeniowych lotnictwa przeciwnika. Dlatego też duże znaczenie ma trafne określenie ich miejsca w ugrupowaniu danego rzutu i wyznaczenie odpowiednich sił, zwłaszcza

lotnictwa myśliwskiego do ich niszczenia.

Ponieważ przeciwnik dążył będzie do pokonywania naszej obrony powietrznej, głównie na wąskim froncie, wykorzystując styki granic państwowych i rozgraniczenia rejonów obrony korpusów, olbrzymie znaczenie ma właściwa organizacja i realizacja ścisłego współdziałania sił i środków OP zarówno w ramach krajowych systemów, jak i z sąsiadami. Ponadto konieczne jest ścisłe współdziałanie z siłami i środkami wojsk OPL wojsk lądowych i marynarki wojennej, a także z lotnictwem operacyjnym. A więc z siłami i środkami, które zgodnie z dyrektywą MON włączane są obowiązkowo do systemu OPK w celu udziału ich w odpieraniu pierwszego zmasowanego uderzenia.

Wykorzystanie tych sił i środków w jednolitym systemie OPK jest niezwykle złożone, ze względu na ich różnorodność, różną organizacyjną przynależność i inne - niż wojsk OPK - ich warunki działań bojowych. W związku z tym katedra taktyki wojsk OPK powinna we współpracy z właściwymi kompetentnymi katedrami szerzej zająć się tym problemem zarówno od strony teorii, jak i praktycznych rozwiązań w ćwiczeniach, zwłaszcza na szczeblu korpusu OPK.

Wojska OPK odpierając uderzenia przeciwnika z powietrza zapewniają obronę rejonów i obiektów, stanowiących szczególne znaczenie militarno-ekonomiczne i administracyjno-polityczne dla państwa. Jednocześnie bronią kierunków operacyjno-powietrznych, wyprowadzających na obiekty sąsiednich, sojusznicznych państw. Jest to oczywiście stałe zadanie dla wojsk OPK. W czasie wojny, w zależności od sytuacji, wojska OPK mogą otrzymywać dodatkowe zadania, jak na przykład: wzmocnienie osłony

ugrupowań wojsk frontów, sił floty i lotnictwa w rejonach ześrodkowania, na trasach przemarszu, przelotu, na trasach morskich, a także w rejonach wyjściowych. Należy też przewidywać znaczny udział wojsk OPK w obronie przeciwdesantowej wybrzeża.

Ze względu na pewne specyficzne właściwości wykonywania przez wojska OPK tych dodatkowych zadań należy systematycznie planować je w toku ćwiczeń ze słuchaczami. Istnieje też potrzeba szerszego i bardziej wnikliwego uwzględniania w naszych opracowaniach teoretycznych.

Kilka uwag poświęcę roli poszczególnych szczebli dowodzenia wojskami OPK w działaniach bojowych, w świetle zachodzących zmian w ich uzbrojeniu i wyposażeniu w nowe środki automatyzacji dowodzenia.

Szczebel centralny. Podstawową funkcją szczebla centralnego, jak wiadomo, jest zaplanowanie obrony powietrznej kraju odpowiednio do dyrektywy MON oraz organizacja i prowadzenie działań bojowych w ramach całego /krajowego/ systemu OPK. Wyposażenie CSD w zautomatyzowane środki "ALMAZ-2" i SD korpusów w "ALMAZ-3" i "WOZDUCH-1M" oraz wprowadzenie do uzbrojenia nowych typów samolotów i przeciwlotniczych zestawów raketowych o dalekim zasięgu działania, spowoduje zwiększenie stopnia centralizacji dowodzenia. Dowódca wojsk OPK, skupiając swą uwagę na odpieraniu zmasowanych uderzeń lotnictwa przeciwnika dążyć będzie do posiadania w swym ręku maksymalnej ilości sił lotnictwa myśliwskiego. Przy czym dążyć będzie do jak najbardziej manewrowego jego wykorzystania w całym obszarze powietrznym kraju. W związku z tym nastąpi pewne uszczuplenie kompetencji decyzyjnych niższych szczebli dowodzenia, odnośnie użycia lotnictwa myśliwskiego.

Nadal ważna rola dla szczebla centralnego przypada w zakresie wyboru wariantu działań bojowych, odpowiednio do powstającej sytuacji powietrznej, a także zabezpieczenia działań.

Szczebel taktyczno-operacyjny. Dowódca korpusu OPK pozostaje nadal organizatorem obrony powietrznej obiektów w wyznaczonym mu rejonie obrony, oraz kierunków operacyjno-powietrznych, wyprowadzających na obiekty sąsiadów. Powinien on być głównym organizatorem walki w ramach posiadanych sił i środków, a w czasie walki decydować głównie o użyciu lotnictwa myśliwskiego odpowiednio do powstającej sytuacji i przyznanych mu kompetencji przez dowódcę wojsk OPK. Dowódca korpusu OPK będzie też głównym organizatorem współdziałania wszystkich sił i środków obrony powietrznej znajdujących się w jego rejonie oraz odpowiedzialny będzie za ich bojowe /ogniowe/ wykorzystanie. Szczególną trudność sprawi organizacja współdziałania z siłami i środkami OPL wojsk lądowych, zwłaszcza podczas przegrupowywania.

Szczebel taktyczny. Funkcją taktycznych szczebli dowodzenia powinno być bezpośrednio przygotowanie do walki posiadanych sił i środków oraz zapewnienie ścisłej realizacji decyzji dowódcy korpusu OPK, a także zapewnienie ścisłego współdziałania LM i WR w toku walki, zwłaszcza we wspólnej strefie.

Na zakończenie postaram się sformułować kilka wniosków:

1. W ocenie taktyki działań lotnictwa przeciwnika podczas wykonywania uderzeń na obiekty nie można stosować szablonu, ponieważ jest ona ciągle doskonała w miarę rozwoju ŚNP i OP, a także w miarę zdobywania doświadczenia w wojnach lokalnych i w ramach ćwiczeń. W związku z tym wymagane jest zwrócenie

większej uwagi na doskonalenie istniejących metod studiowania i oceny przeciwnika powietrznego, polepszenia systemu wzajemnej wymiany informacji z rozpoznania, organizacji łączności, dowodzenia i współdziałania, doskonalenie bojowych ugrupowań wojsk, a także metody szkolenia bojowego i operacyjnego wojsk.

2. Zwiększającej się ilości oraz jakościowo doskonalszym ŚNP musimy przeciwstawić odpowiednio doskonalsze własne środki obrony powietrznej i dowodzenia oraz zapewnić im żywotność i ciągłość działania. Oprócz, przewidywanych nowych samolotów lotnictwa myśliwskiego i przeciwlotniczych zestawów rakietowych, przewiduje się wprowadzenie nowego sprzętu do wojsk radio-technicznych w celu obniżenia dolnej granicy radiolokacyjnego pola wykrywania na głównych kierunkach o dalsze 100 m oraz podniesienie górnej granicy tego pola do 54000 m. W celu zwiększenia możliwości prowadzenia walki radioelektronicznej przewiduje się organizację nowych pododdziałów zakłóceń radioelektronicznych, wyposażonych w stacje SPN-40 i SPO-8M. W celu usprawnienia systemu dowodzenia przewiduje się wprowadzenie zautomatyzowanych środków, takich jak wspomniane już "AŁMAZ-2 i 3", "WOZDUCH-1M", "CYBER", "DUNAJEC" i "WEKTOR-2M".
3. Wojska OPL wojsk lądowych i lotnictwo operacyjne w momencie wybuchu wojny będą prawdopodobnie znajdować się jeszcze na terytorium kraju. Dlatego też ich udział w odparciu pierwszego zmasowanego uderzenia przeciwnika będzie znaczny. Efektywne wykorzystanie ich możliwości bojowych będzie zależało w dużej mierze od właściwie zorganizowanego i realizowanego współdziałania w jednolitym systemie OPK. Dlatego też przy każdej

okazji ćwiczeń z kadrą i słuchaczami należy przewidywać włączenie ich do systemu oraz ćwiczyć z właściwymi katedrami.

4. Odpowiedzią na koalicyjny system napadu powietrznego państw NATO jest nasz koalicyjny system OP. Dodatnią stroną naszego jednolitego systemu OPK w skali socjalistycznej wspólnoty jest to, że znacznie wzrosły możliwości prowadzenia walki z przeciwnikiem powietrznym zarówno całego systemu, jak i poszczególnych krajowych systemów obrony. Twórcza współpraca w ramach jednolitego systemu OPK umożliwia jego rozwój, wyposażenie wojsk we współczesne uzbrojenie i sprzęt bojowy, wypracowanie jednolitych zasad bojowego i operacyjnego przygotowania wojsk, rozwijanie sztuki operacyjnej i taktyki wojsk OPK oraz przygotowanie kadr żołnierzy zawodowych. Wychodząc z tego powinniśmy szeroko korzystać z opracowań radzieckich.
5. W szkoleniu bojowym i operacyjno-taktycznym należy systematycznie zwracać uwagę na możliwość prowadzenia przez przeciwnika w szerokim zakresie dezinformacji. Była ona szeroko stosowana w drugiej wojnie światowej, a także przez Izraelczyków w 1967 r. Izraelscy oficerowie włączali się w kanały naprowadzania egipskiego LM i podawali pilotom kurs w kierunku południowym, gdy kończyło się im paliwo, podawali z kolei komendy na opuszczenie samolotu. W ten sposób około 80 samolotów zostało zniszczonych nad terenem pustynnym. Tego rodzaju i inne dezinformacje powinny być systematycznie stosowane w ćwiczeniach ze słuchaczami.
6. W procesie szkolenia słuchaczy powinniśmy podnosić rangę szefa sztabu, jako zastępcy dowódcy i głównego organizatora pracy

sztabu i całego dowództwa. Dlatego też w czasie ćwiczeń należy dążyć, aby przedstawiał on dowódcy propozycję decyzji w całości, a nie propozycję wybranego jej elementu, jak to u nas jeszcze się zdarza.

Prosiłbym, aby w dyskusji zwrócić uwagę głównie na sposoby wdrażania do procesu naukowo-dydaktycznego tych wszystkich zmian, a także i wniosków jakie jeszcze wyłonią się w dyskusji.

Moje wystąpienie proszę traktować jako dyrektywne kierunki dla naszej działalności naukowej i szkoleniowej na najbliższy okres.

O P R A C O W A Ł:

gen.bryg.pil.dr Zdzisław ŻARSKI

Wydruk. w 5 egz. *Biblioteka*

Egz.nr ~~1-4~~ - Oddz.Nauk.ASG WP

Egz.nr ~~5~~ - ~~kanc.Wydz.WLiOPK~~

Wyk.gen. Żarski

Druk K.A.dn.19.01.79 r.

Nr.ks.masz. Pf.48/WL

szkoleniu i całego dowództwa. Dlatego też w czasie ćwiczeń należy
dążyć, aby przedstawiał on dowódcy propozycje decyzji w całości,
a nie przynosił wybranego jej elementu, jak to u nas jest
stałe zwyczajem.

Prosiłbym, aby w dyskusji zwrócić uwagę głównie na
sposoby wdrażania do procesu naukowo-dydaktycznego tych wszystkich
zmienn, a także i wniosków jakie jeszcze wyłonią się w dyskusji.
Moje wystąpienie proszę traktować jako dyskusyjne
kierunki dla naszej działalności naukowej i szkoleniowej na
najbliższy okres;

U R A G O W A Ł :

gen. brzozi, p. l. dr. Zdzisław ŻARSKI

